Κείμενο

ΙΣ. *Ἀλλ’ οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ*
τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ’ αὔτως ἐγώ.
ΑΝ. *Οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ*
σιγῶσ’, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣ. *Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.*
ΑΝ. *Ἀλλ’ οἶδ’ ἀρέσκουσ’ οἷς μάλισθ’ ἁδεῖν με χρή.*
ΙΣ. *Εἰ καὶ δυνήσῃ γ’· ἀλλ’ ἀμηχάνων ἐρᾷς.*
ΑΝ. *Οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.*
ΙΣ. *Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.*
ΑΝ. *Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρῇ μὲν ἐξ ἐμοῦ,*
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ.
Ἀλλ’ ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣ. *Ἀλλ’ εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ’ ἴσθ’, ὅτι*
ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ’ ὀρθῶς φίλη.

Χαρίκλεια Μυττά, φιλόλογος